

[Frede Nielsen.]

Danmarks økonomiske stilling i øjeblikket. Men denne nedskæring, denne tilbageholdenhed med hensyn til at udføre nødvendige arbejder bør snarest gørligt atter opgives. Der fremføres den ene gang efter den anden meget skarp kritik imod DSB. En sådan skarp kritik ville være berettiget, hvis man kunne sige, at DSB faktisk får det, de ønsker, og det, de peger på, det, de kalder nødvendige nyanskaffelser og nyanlæg. Men når, som det er tilfældet den ene gang efter den anden, dette ønskeprogram fra DSBs side nedskæres meget betydeligt, så er det ikke berettiget at komme med den skarpe kritik imod DSB, som man fra visse sider kommer med. Når DSB ikke må foretage nyanskaffelser i den udstrækning, som de selv anser for nødvendigt, når der ikke bliver tale om sådanne anlægsarbejder, som DSB har ment påkrævede, er det ikke underligt, om DSB på visse områder ikke altid kan være på højde med krav, der pludselig opstår, ikke altid kan stå forberedt til at løse ekstraordinære opgaver. Det vil være farligt på dette område at fortsætte med forsømmelser eller dog langvarig udskydelse af nødvendige arbejder og nyanskaffelser.

Hans Hansen (Baagø): Det var med megen opmærksomhed og stor glæde, jeg lyttede til det ærede medlem hr. Hans Pinstrups tale her i tinget i går. Jeg kan bevidne, at den sag, der populært er blevet kaldt Læsøkonflikten, ikke blot har vakt stor opsigt både på Læsø og i Frederikshavn, men også i f. eks. Hammerum herred — Herning, Hammerum og Ikast —, hvor mange tekstilvirksomheder er beliggende. Jeg kan også føje til, at den omhandlede konflikt har vakt stor harme i de fleste befolkningsskredse, og at mange spørger: Er de skridt, Textilarbejderforbundet har taget, virkelig lovlige i et land som Danmark, der vil stå som forsvarer og vogter af friheden, såvel folkets som det enkelte menneskes frihed, og som i sin grundlov har bestemmelser om lige adgang til erhverv, arbejde og beskæftigelse, jfr. således grundlovens § 85, hvor der står, at borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed.

Må jeg samtidig henlede opmærksomheden på den lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., som blev vedtaget i tinget i maj måned i år, og på den debat, der fandt sted ved den lejlighed. På et direkte spørgsmål fra det ærede medlem hr. Fibiger den 23. maj i

år til den daværende socialminister, det ærede medlem hr. Strøm, udtalte denne — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Jeg vil i mit embede bestræbe mig på at gøre ret og skel efter de retningslinier, rigsdagen nu forhåbentlig vedtager.“

Ved samme lejlighed udtalte ordførerne for venstre, det radikale venstre, retsforbundet og mit eget parti, det konservative folkeparti, deres glæde over, at Kristeligt dansk Fællesforbunds anerkendelse nu blev til virkelighed, og ordføreren for mit parti, det ærede medlem hr. Fibiger, udtalte sig bl. a. således — jeg udbeder mig atter formandens tilladelse til et citat —:

„Men når de kristelige arbejdsløsheds-kasser nu er anerkendt, vil jeg gerne deri se en ændring af indstillingen hos socialdemokraterne — her på rigsdagen har de jo vist den —, således at der ikke skal være disse bestemte fagforeninger, der skal have monopol på tingene, men at alle her i landet kan være ligestillet med hensyn til arbejde, og at der ikke på arbejdspladserne herefter vil blive set skævt til nogen, fordi de står i den ene eller den anden fagforening, men at man respekterer hinanden. Ønsker man at stå i en bestemt fagforening, må man have lov til at gøre det, og man må så udvise så stor tolerance og velvilje overfor hinanden, at man kan sige til hinanden: vi er danske statsborgere, og så skal vi have lige vilkår.“

Den opståede konflikt på Læsø afslører, at man i alt fald ikke i Textilarbejderforbundet har lagt sig disse ord på sinde. Tværtimod har man indledt en landsomfattende jagt efter aftagere af Læsøgarn, idet man dog omhyggeligt har undgået blokade mod virksomheder, der er medlemmer af Textilfabrikantforeningen; en sådan ville nemlig automatisk gå direkte til den faste voldgiftsret, og det vil man ikke risikere. Blokaden er kun blevet rettet imod virksomheder, der er henvist til at søge at skaffe sig ret igennem civilt søgsmål. Disse sager kan trækkes i langdrag, og som oftest vil man da i den tid, der går, før sagen kommer op, kunne kvæle de mindre fabrikker eller tvinge dem til at falde til føje. Tekstilfabrikken „Carna“ i Nørresundby, hvis ejer er fabrikant P. A. Frederiksen, har således måttet underskrive en erklæring om ikke at ville anvende garn fra Læsø Uldspinderi, hvorefter blokaden overfor denne virksomhed er blevet hævet.

Det er mig også bekendt, at de forligs-